

[Maigaard.]

om fiskeriministeren, som har været en central figur under konflikten. På ét punkt er vi meget enige med ham, på et andet punkt ikke ret enige med ham. Vi er enige med ministeren i hans kvoteringspolitik: det er rigtigt, det er fornuftigt, det er til gavn for fiskerierhvervet, det er langsigtet egoisme. Og vi er en smule bekymrede over de åbninger over for Londonaftalen, som man ligesom kunne læse ud af ministerens tale til formiddag.

Men vi er uenige, dybt uenige, med ministeren i hans mangel på politik over for erhvervet i det øjeblik, han accepterer kvoteringer. Ministeren har interessant nok i en avis været kaldt en socialistisk minister. Det er ikke sandt, det er rendyrket liberalisme, det, fiskeriministeren har lagt på bordet. Han har nemlig ingenting gjort. Ministeren har hidtil været helt idéforladt, helt passiv. Han har absolut ingenting gjort. Derfor er der grund til at gentage, hvad der blev sagt under folketingets septembersamling fra denne talerstol: fiskeriministeren driver sit ministerium som en gammel konservativ provinsbankfilialdirektør, og det holder ikke. Det er synd, ikke mindst synd for erhvervet, og det er synd, fordi det giver fremskridtspartiet alt, alt for let spil.

Fremskridtspartiet har fremstillet sig selv som fiskernes særlige venner. Intet kan være mere forkert, hvis man har fulgt arbejdet i folketingets landbrugs- og fiskeriudvalg. Partiet har ikke haft ét eneste kontant forslag til at løse fiskeriets problemer. Små og betydningsløse ting er derfor blevet blæst op, som om de var noget. Mistænkeliggørelse er det væsentligste element i fremskridtspartiets fremfærd. Men fiskerne kan ikke svare deres forpligtelser med fremskridtspartiets mistænkeliggørelse; der skal en helt anderledes kontant indstilling til.

Derfor vil jeg gerne pege på nogle af de elementer, som fremskridtspartiet har lagt frem i sin mistænkeliggørelse, og som skulle gøre det ud for en politik. Der er gjort et stort nummer ud af — desværre med bistand af landbrugs- og fiskeriudvalgets formand — at et udvalgsmøde, som kunne have været holdt den 21. november, først blev holdt den 24. november. Landet standede i våde. Vi skulle have mødtes fredag aften, det var ikke tidligt nok mandag mor-

gen. Men enhver, der kender problemerne, ved jo, at det er pip, hverken mere eller mindre. Fiskeriproblemerne har været kendt længe. Vi ved også, at de bliver stærkere, efterhånden som vi kommer ind i diskussionen om de økonomiske zoner; det er bedøvende ligegyldigt, om mødet holdes en fredag aften eller en mandag morgen. Alligevel er noget helt formelt blevet gjort til et spørgsmål, om man var på fiskeriets side eller ej. Pop, sagde pigen, det hører ingen steder hjemme.

Det næste, vi så, er straks værre, det er anklagen mod ministeren for ikke at have deltaget i Londonkonferencen. Hvis ministeren havde deltaget i en konference, hvor ministre normalt ikke deltager, hvor det altså ikke er sædvanligt at der er ministre, så havde det svækket den danske forhandlingsposition, fordi det havde vist en panikreaktion. Hvis ministeren havde gjort det, ved enhver, der kender en lille bitte smule til internationale forhold — jeg mistænker ikke hr. Erlendsson for at vide noget som helst om internationale forhold — at det havde svækket den danske forhandlingsdelegation og gjort livet værre for fiskerne, fordi det internationalt ville være blevet tolket som en panikreaktion fra dansk side, og den, der sidder i panik, kan ikke forhandle. Der havde det altså gjort skade for fiskeriet, hvis man havde gjort, som fremskridtspartiet foreslår.

Ja, spurgte vi så interesseret til sidst i Radiotinget i lørdags, men hvad vil hr. Erlendsson så gøre? Hr. Erlendsson kløede sig i sine grå hår og sagde: jo, vi skal mindske de norske fiskeres statsstøtte gennem en beslutning i det danske folketing. Det var, hvad han havde med til os, det var, hvad han kom og sagde til et erhverv, der er i klemme. Mindsk de norske fiskeres støtte gennem en beslutning her i folketinget. Det kalder jeg hjælp til et erhverv, der er i klemme. Så gik vi videre i teksten, og det næste punkt var — det har vi også hørt i dag — russerne hugger nok fisken for næsen af os. Det erkendes klart, at der ikke kan gives skygge af bevis for påstanden, men de gør det nu nok alligevel. Mistænkeliggørelse. Men hvem kan betale terminen den 11. december med mistænkeliggørelse af denne art? Hr. Erlendsson kan i hvert fald ikke.

Så går vi videre. Hvis vi skal prøve at